

Pamiatka reformácie – 4.11.2018

Buď ticho!

Milost' Pána Ježiša nech je s nami.

Žalm 46:2,9,11 „Boh nám je útočiskom a silou, pomocou v súžení vždy osvedčenou! Pod'ťe a vid'ťe skutky Hospodinove! Úžasné veci spôsobil na zemi! Utichnite a poznajte, že ja som Boh. Som vyvýšený medzi národami, vyvýšený na zemi“.

Viete byť ticho? Viete byť v tichu? Je to životodarná chvíľa, keď človek, obzvlášť moderný človek, dokáže žiť určitý čas v tichosti. Sme obklopení toľkým hlukom, že ticho je priam zázrakom: hluk vytvára televízia, rádiá, mobily, iní ľudia, my sami... **Prišli sme do štádia, že ticha začíname báť, pretože v ňom nám prídu na myseľ myšlienky, ktoré nás znepokojujú.** A predsa je veľmi dôležité, aby sme všetko okolo seba aj v sebe občas stlmili na minimum a len tak boli a počúvali iný hlas, iné slová, iné myšlienky.

Ticho bolo obrovským darom aj pre Dr. Martina Luthera – on stále zaneprázdnený človek si užíval chvíle, keď mohol byť sám, bez všetkých. Bol totiž farárom, teológom, profesorom, priateľom, manželom, otcom, spolupracovníkom... Stále od neho niečo čakali, chceli, a tak si vážil každú chvíľku, keď mohol byť v tichu. Ale ani vtedy mu nedali pokoj – duchovné mocnosti: koľkokrát bojoval osamote s hriechom, výčtkami svedomia či útokmi diavla, koľkokrát zápasil s pochybnosťami a snahou nájsť pravdu. Preto bolo ticho, ktoré prežíval nad Božím slovom, obrovským darom každý deň. Sám totiž spomínal, že vstával skoro ráno, aby sa mohol modliť a čítať Bibliu. Vďaka tejto jeho túžbe byť s Bohom osamote a v tichosti počuť Boží hlas, my dnes, ako Kristova cirkev existujeme. Pretože práve v tej chvíli, keď sa venoval svojim každodenným štúdiám a príprave na vyučovanie, nikým nerušený, počul Boží hlas o ničom nepodmienenej Božej milosti. „Spravodlivý z viery bude žiť“ – bez akéhokoľvek „ak“. Tak to bude a bodka. To spoznal Martin Luther, keď v tichu začul Boží hlas.

Bez hluku tohto sveta, človek spoznáva to podstatné. Izraelský národ – ako hovorí obľúbená biblická kniha dr. Luthera, Žalmy – mal stíchnuť pred svojim Pánom. A to hneď z niekoľkých dôvodov: lebo Boh je istota / lebo Boh je blízko / lebo Boh koná.

V tichu môžeme zistiť, že **každý z nás potrebuje istotu**. Pre väčšinu z nás je to asi rodinné zázemie alebo pravidelnosť striedania dňa a noci. Lenže aj táto „istota“ je neistá. Preto **potrebujeme Nieкого, kto nepodlieha žiadnym zákonom ani premenám**. Je ním Hospodin. On je jedinou pomocou, silou a útočiskom, aj keď všetko ostatné padá, ničí sa, umiera, aj vtedy, keď sa

nám zdá, že nás všetko zdoláva, premáha, že na niečo nestačíme, sme slabí, dočasní, nie dosť pripravení... Aj vtedy je jedinou istotou Hospodin.

Dr. Martin Luther túto teóriu sám zažil, keď sa mu zrútila celá predstava o stredovekej cirkvi – v tomto svete nie je nič isté, jedine Boh. Luther to zažil, keď on sám nevedel ako ďalej, keď mu siabali nepriatelia na život, keď mu zomierali deti, keď ho zrádzali priatelia a nerozumeli mu najbližší, keď prežíval duchovné zápal a telesné trápenia, vtedy sa uistoval, že je tu niekto v kom sa môže skryť a tak v roku 1527 v tých najťažších chvíľach napísal našu terajšiu hymnu: Hrad prepevný.

Ak budeme skutočne počúvať, čo nám Boh v tichu hovorí, určite sami zistíme, že On je jedinou istotou, na ktorú sa môžeme spoľahnúť, o ktorú sa môžeme oprieť. Ved' nám to aj dokázal, keď **celú našu spásu urobil závislou nie na nás, ale jedine na Pánovi Ježišovi Kristovi.**

V tichu môžeme spoznať, že **nikdy nie sme sami.** Keď prídu ťažkosti, získavame pod ich vplyvom pocit, že sme na všetko sami, že nám nemá alebo nemôže nikto pomôcť. Je to normálne, keďže na mnohé situácie nestačíme. Každý z nás teda potrebuje niekoho, kto pri ňom bude stáť v akomkoľvek trápení sa nachádzame, možno aj vtedy, keď všetkých odstrkujeme, lebo vraj chceme zostať sami. Často je to práve volanie po blízkosti niekoho, kto nemusí urobiť nič prevratné, iba s nami byť. **Hoci sú nám mnohí ľudia blízki, nemôžu byť vždy blízko.** Preto je tu Pán Boh – On zostáva rovnaký stále, je v našom strede, v totálnej blízkosti a neodchádza, ak sa nám nedarí alebo ak zlyhávame. Zostáva za každých okolností.

Dr. Martin Luther toto objavil práve, keď hľadal skutočného, biblického Boha. Nebol spokojný s obrazom Božím, ktorý vytvorila vtedajšia cirkev, pretože Ho opisovala ako Boha neprestajne nabíevaného na človeka, vyžadujúceho totálnu poslušnosť a rozkladávajúceho tresty na všetky strany. Luther zistil, že to nemôže byť Ten istý Boh, o ktorom hovorí Biblia a zvestuje Ježišov život. A tak spoznával v tichu Boha, ktorý svoju lásku nepodmieňuje poslušnosťou, ale láskou podmieňuje absolútne všetko. Martin spoznal Boha, ktorý mu bol blízko aj vtedy, keď brešil, zlyhával, reptal, pochyboval, nemal smer, bol opustený ľuďmi. Preto v piesni Hrad prepevný vyjadril svoju vieru v Ježiša Krista, ktorý svojich neopúšťa, ale zostáva verný naveky.

Keby sme vedeli byť v tichu, pravidelne a pozorne počúvali, vedeli by sme, že v skutočnosti nikdy nie sme sami. Je s nami Ten, kto sa rozhodol neopustiť hriešnikov, ale naopak byť im blízkym natoľko, že sa stal jedným z nás, že visel na kríži namiesto nás. V Ježišovi je nám náš nebeský Otec blízky aj vtedy, keď sa my vzdáľujeme, bližšie nám už nikto nemôže byť.

V tichu môžeme zistiť aj to, že hoci sa nám to nezdá, **Boh pilne a s láskou pracuje**. Naše problémy sú niekedy také veľké a diabol nás k tomu motivuje, že sme presvedčení o Božej nečinnosti. Potom zvykneme hovoriť: „ak by Pán Boh bol, tak by...“. V tomto svete hriechu je normálne byť unaveným z ťažkostí natoľko, že sme leniví dvihnúť zrak, rozhliadnuť sa okolo seba alebo pozrieť na seba a na tých, ktorých milujeme, aby sme v nich a vo všetko okolo nás, videli Božiu kreatívnu a večne činnú pravicu. **Božie konanie je totiž občas také všedné, že si ho nemusíme ani všimnúť. No to, že my nevidíme, ako Boh koná, neznamená, že to tak nie je.**

Dr. Martin Luther na tom zakladal svoje názory: Bob vo svojom stvoriteľskom a vykupiteľskom diele neskončil, nie je to tak, že by sme pre Nebo neboli dost' dôležití, aby ďalej konal, Bob ešte nedokončil svoje dielo, preto musí pracovať aj ďalej. V Ježišovi Kristovi síce spása dosiaha svoj vrchol, ale Pán Bob má pred sebou ešte ťažký cieľ: „Bob chce, aby všetci ľudia boli spasení“ – a na tom teraz zodpovedne pracuje. Martin Luther z tobo vyvodil dôsledok aj pre náš život: tak ako Bob stále pracuje, aj my máme byť neustále činní a to sa volá reformácia. Tá musí prebiehať v našom srdci a vytvára sa často práve v tichosti, keď počúvame Božie slovo, ktoré má moc nás transformovať.

Ticho nás učí uvedomovať si Božie skutky aj tam, kde sú na prvý pohľad neviditeľné. Keby sme dokázali byť v tichu, potom by sme Duchom svätým boli privedení k dôvere voči Bohu, ktorý v Kristovi aj dnes pracuje na našom spasení. To ticho by nám otvorilo oči pre každý Boží dar a skutok, ktorý prijímame z milosti a lásky každý deň nášho života.

Dajme si záväzok, že budeme každý deň aspoň chvíľu v tichu, no zároveň v aktívnom počúvaní, aby sme spoznali v Ježišovi Kristovi Boha, akého v Ňom videl aj Martin Luther: Boha, ktorý je našou istotou, ktorý je stále s nami a Boha, ktorého čin lásky nikdy nekončí. Amen.